

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

ชาวพุทธควรจะมีศีล ๕

ขอให้พี่น้องทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธ นำหลักเกณฑ์แห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องแม่นยำ และเป็นไปเพื่อความผาสุกร่มเย็นมาใช้ประจำครอบครัวของตน และตัวของเราเอง คนมีขอบเขตมีหลักมีเกณฑ์ไปที่ไหนไม่ค่อยผิดพลาดนะ ความเสียหายมีน้อย ความทุกข์ก็มีน้อย ถ้ามีกฎเกณฑ์แล้วเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าไม่มีกฎเกณฑ์ปล่อยไปตามนิสัย นิสัยของกิเลสพาคนฉิบหาย พาสัตว์โลกให้ฉิบหายเดือดร้อนมากเป็นลำดับลำดับในการปล่อยตัวของเรา ปล่อยมากเท่าไรไปตามกิเลสจะไม่มีพอ เหมือนไฟได้เชื้อ ไส้เข้าไปเท่าไรไฟไหม้หมดๆ เรื่องไฟจะกลัวเชื้อไม่มี กิเลสจะกลัวสัตว์โลกไม่มี สัตว์โลกนี้เป็นเชื้อของกิเลส เป็นเชื้อของกิเลสให้กิเลสเผาตลอดเลย ถ้าใครกล้าหาญชาญชัยเข้าไป ก็เรียกว่าผู้นั้นกล้าหาญต่อการแบกกongทุกข์

เพราะเรื่องของกิเลสแล้วจะไม่พาไปตามร่องตามรอย จะปลีกจะแฉะ จะแฉลบทางโน้น แฉลบทางนี้ หลอกอยู่ตลอดเวลา สัตว์โลกที่ไม่ได้คิดได้อ่าน ไม่มีธรรมเป็นเครื่องทดสอบแล้วจะผิดพลาดไปตลอด ตั้งแต่ต้นจนอวสานหาขั้นดีไม่ได้นะ ไม่มีหลัก ใครจะเอาเงินทองข้าวของ บริษัทบริวาร ยศถาบรรดาศักดิ์มาอวดไม่มีความหมาย กิเลสเหยียบแหลกเลย กิเลสเหนือนั้น ถ้าไม่ตื่นกับสิ่งเหล่านี้เรียกว่าธรรม ถึงมันจะมีมันก็ไม่ได้กระทบกระเทือนกับเรามาก เพราะเรามีธรรมเป็นเครื่องป้องกันเป็นหลักเป็นเกณฑ์

ขอให้มีหลักมีเกณฑ์บ้างพี่น้องทั้งหลาย อย่าปล่อยเลยตามเลย รู้สึกว่าเมืองไทยเรานี้ ก็เป็นเมืองหลวงตาบ้านั้นแหละ แต่หลวงตาบ่าวเที่ยวรอบโลกนี้ว่าไง ไปที่ไหนตา หู จมูก ลิ้น กาย มี มันสัมผัสสัมพันธ์ จิตมันจะวังของมัน พิจารณาๆ เรียกว่าธรรมจับโลก จับไปตลอดเลย เมื่อจับได้แล้วเมืองไทยเรานี้ไม่มีหลักมีเกณฑ์อะไรนะ เหลวๆ ไหลๆ ทุกอย่างไม่มีหลักเป็นของตัวเอง พอเป็นหลักเกณฑ์ได้บ้างคือว่าเมืองไทยเป็นชาวพุทธ ไม่ค่อยตื่นต้นกับศาสนาใดๆ อันนี้เราชมเชย แต่ขอให้ปรับปรุงพุทธศาสนาของตนที่ถูกต้องแม่นยำนี้ให้ดีขึ้นในตัวของเราเอง จะสมชื่อสมนามว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ ให้จำข้อนี้ให้ดี เรื่องถือศาสนานี้เรายกให้ว่ามีหลัก ใครจะเอาศาสนาใดมาหลอก ฉวย ไม่สนใจ เรียกว่า นี่พ่อของเรา นี่แม่ของเรา ใครจะเอาเทวดามาเป็นพ่อเป็นแม่แทนเราก็ไม่ยอมรับ เพราะไม่ใช่พ่อใช่

แม่ของเรา นี่เรียกว่าจริงจังต่อพ่อต่อแม่ ต่อหลักเกณฑ์ของตน เรียกว่าคนมีหลักเกณฑ์ ถ้าอะไรมาคว้ามับ ๆ เรียกว่าเหลวไหล

ความเคลื่อนไหวไปมา การเที่ยวการซื้อการขายอะไรเหล่านี้ รู้สึกว่าไม่ค่อยมีหลัก เมืองไทยเรา เตือนให้ท่านทั้งหลายทราบบ้างนะ จะสั่งจะซื้ออะไรๆ ให้พิจารณาพิเคราะห์ก่อน ถ้าของเรามีและไม่สมควรที่จะซื้ออย่าซื้อ มันชินต่อนิสัย เป็นนิสัยหลักลอย อะไรๆ มาไหลไปหมดๆ อย่างนี้ไม่ดีเลย ขอให้มียหลัก พระพุทธเจ้าเป็นหลักใหญ่ แบบฉบับใหญ่ที่ถูกต้อง ดีงาม เช่นอย่างพระท่านนี้ แบบของพระที่ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้ามีอะไรบ้าง วางรากฐานเบื้องต้นไว้ว่าบริวาร ๘ บริวาร ๘ คืออะไร บาตร สบง จีวร สังฆาฯ มีดโกน ประคดเอว ก่องเข็ม ธรรมกรกรองน้ำ มี ๘ ชนิด นี่เป็นพื้นฐาน ส่วนที่จะใช้มากน้อยเพียงไร พระท่านจะพิจารณาถึงความจำเป็นมากน้อย ส่วนหลักเกณฑ์ ๘ อย่างนี้ท่านไม่ให้เคลื่อนคลาดไปไหนเลย เป็นสมบัติของท่านโดยตรง

นี่ละแบบของพระท่านใช้มาตามแบบฉบับของพระพุทธเจ้านะ ไม่ใช่แบบหัวโล้นโกนคิ้ว เอาผ้าเหลืองห่อตัวแล้วโอ้อ่าฟูฟ่า กลายเป็นพระราชกรณียกิจเมือง เป็นพระอำนาจวาสนาป่าๆ ถิ่นๆ เอากิเลสเข้ามาแทรกมาเหยียบหัวพระพุทธเจ้าอย่างนั้นนะ พระอย่างนั้นไม่เรียกว่าพระของศาสนา เป็นพระกาฝากทำลายศาสนาได้เป็นอย่างดี โดยที่เขาไม่กล้าแตะต้องอะไร คือเขากลับบาป แต่ตัวของพระหัวโล้นนั้นไม่ได้กลับบาป ทำชั่วช้าลามก เลวไปหมด นี่ละจิตใจต่ำทรามเสียอย่างเดียวเลยไปหมดนะ ถ้าจิตใจมีหิริโอตตปะแล้วจะไม่ฝืน คำสอนของศาสนา ใครจะเลศยิ่งกว่าคำสอนของศาสนา คำที่ไหนมาสอนไม่มี

ได้พิจารณาเต็มกำลังแห่งความสามารถแล้ว คำสอนพระพุทธเจ้าหาที่ค้านแย้งกันหนึ่งไม่มีเลย เอาความปฏิบัติความรู้ความเห็นจากการปฏิบัติ รู้ขึ้นมาเอาทดสอบกันซิ รู้ขึ้นมาเจ้าของยอมรับๆ แล้วเอียงเข้าไปหาธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนว่ายังไง ท่านเป็นมาแล้วรู้แล้วเห็นแล้วสอนไว้แล้ว ก่อนที่เราจะมารู้ท่านรู้ไว้ก่อนสอนไว้ก่อนแล้ว มันก็ยอมรับท่านๆ นี่คือแบบฉบับของศาสนา เวลาให้เป็นลูกตถาคตก็ประกาศขึ้นเป็นบริวาร ๘ เลย นี่สมบัติของพระ หลักใหญ่ของพระ สมบัติของพระมี ๘ ขึ้นด้วยกัน ผ้าสังฆาฯ ผ้าจีวร ผ้าสบง บาตร จากนั้นก็ก่องเข็มเย็บผ้า เพราะแต่ก่อนไม่มีจักรเย็บผ้า มีแต่เย็บด้วยมือๆ ธรรมกรกรองน้ำ นี่ละบริวาร ๘ ท่านติดตัวของท่าน

บริวารบางอย่างจะขาดบ้างท่านก็ไม่ปรับอาบัติ บริวารบางอย่างขาดไม่ได้ปรับเป็นอาบัติ ต้องให้มีประจำตัว เช่น สังฆาฯ จีวร สบง ขาดไม่ได้ นอกจากนั้นอย่างอื่น ๆ ก็มีขาดได้บ้าง กำหนดเป็นเดือน ขาดเท่านั้นเดือน เท่านั้นเดือน เลยนั่นไปแล้วปรับโทษอย่างนี้ก็มี

ท่านแสดงไว้เป็นกฎเป็นเกณฑ์ ผู้ปฏิบัติตามนั้นจะเป็นผู้มีขอบมีเขตตามเสด็จพระพุทธเจ้า ทุกฝีก้าวแห่งการปฏิบัติของตน ซึ่งเทียบได้กับว่าตามเสด็จพระพุทธเจ้า ด้วยการปฏิบัติ ถูกต้องดีงาม นี่ละพระพุทธเจ้าของเรามีแบบมีฉบับ ออกมาเป็นพระก็ให้เป็นพระมีแบบมีฉบับ ถ้าเป็นพระเลอะเทอะแล้วก็อย่างที่ว่าพระเลอะเทอะก็ไม่ดี ยิ่งพระเลอะเทอะด้วยแล้ว เลวมากยิ่งขึ้นกว่าประชาชนเลอะเทอะนะ เช่นหลังหมี่มันดำอยู่ตามธรรมชาติของมันแล้วก็ไม่ มีใครถือสาณะ คือหลังหมี่ดำเห็นไหมละ มันดำอยู่ตามธรรมชาติของมันก็ไม่มีใครตำหนิติเตียน แต่ถ้าอย่างอื่นดำ เช่น ผ้าขาวกลายเป็นสกปรกดำอย่างนี้ดูไม่ได้ นั่นมันผิดกันนะ

เราควรให้มีหลักเกณฑ์ ทุกอย่างดูอะไรๆ ไม่ค่อยมีหลัก เลื่อนลอย นี่แสดงไปจากจิตใจเลื่อนลอย ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีเนื้อหนังเป็นของตัวเอง ต่อไปมันจะหลงพ่อหลงแม่ไป แล้วนะ อะไรมาคว้าไปหมดนึกว่าพ่อว่าแม่ของตัวเอง อะไรมาคว้าหมดนึกว่าเมียของตัวเอง ผู้หญิงผ่านมาไม่ได้นึกว่าเมียตัวเอง คว้ามับๆ ผู้ชายผ่านมาไม่ได้นึกว่าผัวตัวเองคว้ามับๆ นี่ประเภทหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ ไม่อ้อมพอนในกามราคะ คว้าโน้นคว้านี้ หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ แล้วก็สร้างฝันสร้างไฟเข้าไปในครอบครัวเหี้ยมเรื้อนของตน นี่ละการเลยขอบเขตแห่งความดีงามไปไม่ดี เอาไปเทียบอย่างที่ว่านี้ ผัวใครใครก็รู้ เมียใครใครก็รู้ ลูกของใครใครก็รู้ มันคว้าทำอะไรไม่ใช่ของเรา จิตที่มันโลเลนี่มันคว้าได้ทั้งนั้นนะ ลามปามไปเลยใช้ไม่ได้ ให้พากันจำเอา

การกินอยู่ป่วยาย การใช้การสอยก็ขอให้มีการประหยัดมัธยัสถ์ความรู้จักประมาณ บ้างดี อย่าใช้แบบที่ว่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลืมนั่นลืมนี่ตัว ประหนึ่งว่าเราอยู่ในท่ามกลางกองมหาสมบัติตลอดมาและจะตลอดไป กองมหาสมบัติเป็นมหาสมบัติ แต่ความเสียหายอยู่กับเรา มหาสมบัติมีมากมีน้อย เราผู้เป็นเจ้าของไม่มีประมาณ เป็นความลืมนั่นเสียหายอยู่ที่เจ้าของ ไม่ได้เสียหายที่ทรัพย์สมบัติ สมบัติที่ได้มาเสียไปนี่เขาจ่ายกันทั่วโลก แต่เสียคนไม่ดีเลย เป็นความเสียหายมากทีเดียว จึงให้พยายามรักษาตัวของเราให้ดี ขอให้หลักเกณฑ์ เอะอะอะไรก็ดี อย่าโลเลโลกเลกเกินไป นี่ข้อสำคัญ ในเมืองไทยของเรามักจะไขว่คว้าทุกสิ่งทุกอย่าง คือไม่มีหลักเกณฑ์มันถึงไขว่คว้าคนเรา ถ้ามีหลักเกณฑ์เป็นที่ยึดที่เกาะแล้ว อะไรผ่านมาก็ตาม ควรจะยึดเป็นประโยชน์ก็ยึดเสีย ถ้าไม่เป็นประโยชน์ปิดออกๆ ที่จะให้มาทำลายเราไม่ให้นำ จึงเรียกว่าผู้มีหลักเกณฑ์ ความโลเลไม่ดี

พระท่านมีกฎมีระเบียบของท่าน พระคือพระศากยบุตรของพระพุทธเจ้า พระสาวก อรหัตตอรหันต์เป็นแบบฉบับที่ดีงามทั้งนั้น การอยู่กินใช้สอยบริหารของท่านอยู่ในขอบในเขต ท่านไม่ลามปาม นี่คือลูกศิษย์ตถาคต ส่วนพระกาฬากอย่านำมาพูดในเรื่องเหล่านี้ มัน

เลอะเทอะเต็มบ้านเต็มเมือง ไปที่ไหนก่อนไฟก่อนไฟเผาบ้านเผาเมืองเผาศาสนาไปได้หมด ความเลอะเทอะของพระ ทำลายได้มากกว่าความเลอะเทอะของประชาชนที่เกี่ยวกับศาสนา พวกโจรผู้ร้ายเขาก็ไม่ค่อยไปทำลายพระอะไรมากนัก แต่พระทำลายศาสนาทำลายได้ เหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้าไปได้เลย นี่คือการลามปาม ความต่อต้าน ความหน้าด้าน ไม่ดี ให้ระมัดระวัง

คำว่าธรรมนั้นคือความดีงามทุกอย่าง เวลาแปลออกมาแล้วคือความดีงาม งามหู งามตา ฟังเสียงจับใจไพเราะด้วยเหตุด้วยผล ไม่ใช่เสียงดังแล้วจะว่าเป็นของเสียไปเลย ไม่ใช่ ฟ้าร้องบนฟ้า ฝนตกมาเย็น มันต่างกัน ฟ้าเป็นฟ้า ร้องอยู่บนฟ้า แต่เวลาฝนตกมาน้ำเย็น คนอาศัยน้ำฝนที่เกิดมาจากฟ้าร้องนั้นแหละ อันนี้เสียงไม่ค่อยมีประมาณนัก เสียงดัง เสียงแผดเสียงเผา แต่เป็นเสียงฟ้าร้องเพื่อฝนจะตกให้โลกได้รับความร่มเย็น นี่เสียงอรรถ เสียงธรรมออกมาเพื่อเป็นคติตัวอย่างแก่ผู้ฟัง ไม่ใช่เสียงระเบิดนิวเคลียร์นิวตรอน เสียงอรรถเสียงธรรมปราบความชั่วต่างหาก ส่วนเสียงระเบิดนิวเคลียร์นิวตรอนปราบได้หมด ไม่ว่าคนว่าสัตว์ สิ่งของอะไร เผาได้หมดทั้งนั้น มันต่างกัน ขอให้พากันพิจารณา

หลวงตากี่ผ่านโลกมานานแล้ว บวชมาได้ ๗๐ ปีฟังซิ ดีไม่ดีท่านทั้งหลายเหล่านี้ ยังไม่เกิดก็มีเยอะนะที่หลวงตาบวช ที่นั่งกันเต็มอยู่ที่นี่ยังไม่เกิดนี้มีมากนะ เราอุทิศทรัพย์ยามแหวกว่ายตามหลักธรรมหลักวินัยมาตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งบัดนี้ บังคับบัญชาจิตใจ กาย วาจา กิริยามารยาท ให้เข้ากรอบของศีลของธรรม คือเข้ากรอบของธรรมของวินัยที่องค์ศาสดาสอนไว้ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา เลยกลายเป็นความเคยชิน นี่ละการรักษาไว้เป็นเวลานานก็เป็นความเคยชินแห่งการรักษาตัวเพื่อความเป็นคนดีพระดี ไปที่ไหนจะมีศีลหรือไม่มีศีลก็ตาม ที่จะตั้งหน้าตั้งตากลัวจะผิดตรงนั้น กลัวจะผิดตรงนี้ มันตั้งหน้ามาแล้วรักษามาแล้วจนเป็นความเคยชิน ทีนี้เลยจะว่าระวังอะไรไม่ระวังอะไร ก็ไม่เห็นกระทบกระเทือนใจ แต่พออะไรเข้ามาผ่าน ถ้าผิดวินัยปั๊บหลบทันทีโดยไม่ต้องตั้งท่าไว้ก็ได้ นี่คือการรักษา

อะไรที่ผิดวินัยข้อไหนๆ มันจะรู้ทันทีหลบทันที หลีกทันที นี่คือการเคยชินในการรักษา เอา พูดย่อๆ ให้เข้าใจเลยว่า ข้าวเย็นนี้ฉันไม่ระลึกกันเลย เหมือนเป็นคนละโลกนะ ก็ไม่ได้กินข้าวเย็นมาได้ ๗๐ ปีนี้ ทีนี้ข้าวเย็นก็เลยไม่เคยระลึกเลยนะ ระลึกไปมันก็หมดหวังแล้วระลึกไปหาอะไรใช้ไหม สุดท้ายมันก็ปล่อยเลยไม่ได้สนใจนะ พอเลยเวลาไปแล้ว แม้แต่เพลมันก็ไม่มี เป็นแบบเดียวกัน พอฉันเสร็จแล้วหายเลย ๆ ข้าวยงข้าวเย็นเหมือนอยู่คนละโลก เป็นอย่างนั้น นี่คือการเคยชิน เราฝึกของเราอย่างนั้น อะไรก็ตามถ้าเรา

ฝึกไปนานมันก็เป็นความเคยชินต่อความดีทั้งหลาย คนเราจึงไม่ค่อยเสียได้อย่างง่ายดาย ถ้าเป็นความเสียหายจนเป็นความเคยชิน มีแต่ทางจะเสียถ่ายเดียวนะ อะไร ๆ ก็เสียเพราะเป็นความเคยชินในการเสียแล้ว ให้พากันระมัดระวัง

ให้อาพุทธศาสนาไปบังคับบัญชาตนเอง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ที่เป็นหลักเกณฑ์ของชาวพุทธเราก็คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่ให้เป็นหลักใจประจำชาวพุทธ ฝากเป็นฝากตายกับพระรัตนตรัยทั้งสาม คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่หนึ่ง นี่ละหลักใจของชาวพุทธ เป็นตายอย่าปล่อยอันนี้นะ จากนั้นก็เป็นเรื่องของศีลของธรรม ควรจะได้ศีล ๕ เป็นพื้นฐานของฆราวาสเรา ไม่มากนักศีล ๕ ก็รู้ไม่ใช่เหอ ใครรู้จักศีล ๕ โหม หรือตั้งแต่เกิดมาไม่เคยรู้จักเพราะไม่เคยรักษาย่างง่าเหอ ศีล ๕ คืออะไร ท่านก็บอก

ปาณาฯ คือหัวใจของโลก แปลให้ชัดๆ ปาณาฯ แปลว่าหัวใจของโลก รักสงวนเหมือนกันหมด นับแต่สัตว์ขึ้นมาหาตัวของเรา ไม่มีใครมีความด้อยในการรักชีวิตของตน มีเสมอกันหมด นี่พระพุทธเจ้าให้ความเสมอภาคแก่สัตว์ทั้งหลาย สัตว์เล็กสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ เรื่องวิชากลัวตายไม่ต้องเรียนกัน สัตว์รู้ทุกตัว เต็มตัวด้วยกันทุกคน ให้เห็นคุณค่าแห่งชีวิตของกันและกัน วางความเสมอต่อจิตใจของกันและกันแล้วก็อย่าทำลายกัน จิตใจก็ไม่กำเริบ ไม่ก่อกรรมก่อเวร ไม่เคียดไม่แค้น สร้างกรรมบาปชั่วช้าลามกให้หนักไปเพราะการถูกทำลาย เคียดแค้นมาก เมื่อไม่ทำอันนี้เวรกรรมเหล่านี้ก็ไม่เกิด กรรมปัจจุบันก็ไม่เกิด คือไม่ทำลาย ไม่ฆ่าสัตว์ฆ่าเขาฆ่าเรา บาปอันนี้ก็ไม่เกิด เรื่องการก่อกรรมก่อเวรเพราะความเคียดแค้นให้กันและกัน ที่จะเป็นลูกโซ่ยาวเหยียดไปด้วยกองทุกข์ พัวพันกันด้วยการก่อกรรมก่อเวรนี้ก็ไม่

อทินนาฯ ของใครใคร่รัก ฟังซินะ สมบัติของใคร เข็มเล่มเดียวก็ยังรัก ถ้าให้กันด้วยเจตนาแล้ว ให้เป็นล้านๆ ก็มีความปีติยินดี เป็นผลเป็นประโยชน์ทั้งผู้ให้และผู้รับ ผู้ให้ก็ให้ด้วยความเมตตาสงเคราะห์สงสาร และให้ด้วยความยินดี ผู้รับก็ยิ้มแย้มแจ่มใสไปด้วยกัน นี่ท่านว่า อทินนาฯ นอกจากไม่ฉกไม่ลักไม่ขโมยแล้วยังให้อภัยต่อกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่ต่อกัน ไม่ล่วงเกินสมบัติของกันและกัน ให้กันด้วยความพอกพອใจยิ้มแย้มแจ่มใสทั้งสองฝ่าย

กาเมสุ มิจจาจาร ตัวนี้ร้ายแรงมาก พระพุทธเจ้าเด็ดขาดในจุดนี้ สัตว์โลกอยู่ร่วมกันเป็นผาสูกเพราะรักษาศีลข้อนี้ได้ดี ถ้าศีลข้อนี้ได้ผิดพลาดลงไปจากบุคคลใดกลุ่มใดแล้วจะกระจายไปหมด เป็นไฟเผาโลกไปได้ เพราะเอาอย่างกันได้อย่างง่ายดายที่สุดเรื่อง

ยาเมาท่านจึงตำหนิมาตั้งแต่กาลไหนๆ จอมปราชญ์พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ตำหนิสุรายาเมาทាំងนั้น แล้วพวกเราทำไมจึงไปส่งเสริมสิ่งที่เป็นพิษเป็นไฟ ไม่สมควรกับเราเป็นลูกชาวพุทธเลย ให้พากันตัด ข้าวก็กินอิ่มแล้ว น้ำก็กินอิ่มแล้ว ขนมนมเนยอะไรก็กินอิ่มแล้ว มันยังจะหิวยาเสพย์ติดอีก ปล่อยให้มันตายไปเลย พ่อแม่เลี้ยงมาอายุยืนนานถึงขนาดเติบโตนี้ ไม่ได้เติบโตด้วยสิ่งเหล่านั้น เวลาโตขึ้นมาแล้วยังจะกระเสือกกระสนไปหายาเสพย์ติดกิน เพื่อสังหารตนมืออย่างเหอมนุษย์เรา. ให้แก้ไขตนเอง

มันจะอยากขนาดไหน หัวใจดวงเดียวนี้เท่านั้นพอ ตัดสินใจปุ๊บไม่ต้องยุ่ง เท่านั้นพอ มันอยู่ที่หัวใจนะ ถ้าใจอ่อนอ่อนไปเลยพังเลย ถ้าตั้งใจแข็งเสียอย่างเดียว คอขาดขาด หัวใจไม่ขาดจากความสัตย์ความจริงที่เด็ดเดี่ยว ตัดขาดจากสิ่งเลวร้ายทั้งหลายแล้วพ้นไปได้ นี่ละชาวพุทธเราควรจะมี ศีล ๕ ที่เป็นพื้นฐานตามหลักประเพณีของเราที่เป็นลูกชาวพุทธ ควรจะมี ไม่ได้มากก็ขอให้ได้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ในข้อใดข้อหนึ่งในบรรดาศีลของเรา นี้ก็ยังมีนะ ให้พากันจำเอา

จากนั้นก็ระลึกถึงอรรถถึงธรรม ปฏิบัติตนเพื่อความเป็นคนดีเรื่อยไป แล้วก็กลายเป็นคนดีมีหลักมีเกณฑ์ หลักเกณฑ์ของเมืองไทยเราขอให้เป็นลูกชาวพุทธเป็นหลัก เป็นเกณฑ์ มีเหตุมีผล การปฏิบัติตัวอย่าสุมสี่สุมห้า ให้มีอรรถมีธรรมเป็นเครื่องรับรอง แล้วจะดีไปโดยลำดับนะ เอาเท่านั้นละ วันนี้พูดเท่านั้น ต่อไปนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th